

sygn. akt IV K 726/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie IV Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Jakub Wiliński

Protokolant Beata Małyszko

w obecności prokuratora Anita Cofur

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2017 r.

sprawy **M. F.** urodzonego (...) w S., syna J. i T. z domu Ź.,

oskarżonego o to, że:

1. w okresie od dnia 12 do dnia 14 stycznia 2016 r. w S. przy ul. (...) w garażu podziemnym, po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach tylnych od strony pasażera w pojeździe marki M. o nr rej. (...) dokonał włamania, a następnie zaboru w celu przywłaszczenia butelki (...) marki T. (...) o poj. 3 l, dwóch szklanek do whisky, czterech szklanek, dziesięciu sztuk soków o nazwie C. (...), wódki marki P. o pojemności 3 l, czterech buteleczek dekoracyjnych z wódką P., torby marki T. H., o łącznej wartości 1.000 zł, czym działał na szkodę W. A.,

to jest o czyn z art. 279 § 1 kk,

2. w okresie od dnia 13 do dnia 14 stycznia 2016 r. w S. przy ul. (...) w garażu podziemnym po uprzednim rozbiciu szyby w drzwiach tylnych lewych w pojeździe marki H. (...) o nr rej. (...), dokonał włamania, a następnie zaboru w celu przywłaszczenia młoto-wiertarki w walizce marki B. o wartości 500 zł, pilota do bramy marki N. o wartości 150 zł, przenośnego radia (...) o nieustalonej wartości, o łącznej wartości 650 zł, czym działał na szkodę M. K.,

to jest o czyn z art. 279 § 1 kk,

3. w okresie od dnia 2 do dnia 3 lutego 2016 r. w S. przy ul. (...), po uprzednim rozbiciu szyby w drzwiach tylnych prawych w pojeździe marki C. (...) o nr rej. (...), dokonał włamania, a następnie zaboru w celu przywłaszczenia z jego wnętrza terminala płatniczego o wartości 1.700 zł, czym działał na szkodę S. M.,

to jest o czyn z art. 279 § 1 kk,

4. w okresie od dnia 2 do dnia 3 lutego 2016 r. w S. przy ul. (...) usiłował dokonać włamania, po uprzednim rozbiciu tylnej lewej trójkątnej szyby w pojeździe marki M. o nr rej. (...), a następnie zaboru z jego wnętrza przedmiotów, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak przedmiotów zaboru, czym działał na szkodę P. M.,

to jest o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk,

5. w okresie od dnia 31 stycznia 2016 r. do dnia 5 lutego 2016 r. w S. przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając umyślnie dokonał uszkodzenia mienia w postaci wybicia pięciu szyb okiennych o łącznej wartości 1.000 zł, czym działał na szkodę P. Z.,

to jest o czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,

6. w okresie od dnia 31 stycznia 2016 r. do dnia 5 lutego 2016 r. w S., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru za pośrednictwem wiadomości sms groził pozbawieniem życia i zdrowia P. Z., czym wzbudził u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę spełnienia gróźb,

to jest o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,

7. w okresie od 28 do 29 lutego 2016 r. w S. przy ul. (...) po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach przednich prawnych od strony pasażera w pojeździe marki F. (...) o nr rej. (...), dokonał włamania, a następnie zaboru w celu przywłaszczenia z jego wnętrza tabletu marki (...): (...), (...) nr (...) o wartości 1.000 zł, kart Micro SD 16 GB firmy (...) wartości około 30 zł, karty SIM (...) wartości 10 zł, o łącznej kwocie strat 1.040 zł, czym działał na szkodę K. R.,

to jest o czyn z art. 279 § 1 kk,

8. w okresie od dnia 21 do 22 lutego 2016 r. w S. przy (...)N. 6 po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach przednich prawnych w pojeździe marki R. (...) o nr rej. (...), dokonał włamania, a następnie zaboru w celu przywłaszczenia z jego wnętrza gotówki w postaci bilonu w kwocie między 250 a 300 zł, czym działał a szkodę W. O.,

to jest o czyn z art. 279 § 1 kk,

9. w okresie od listopada 2015 r. do 29 lutego 2016 r. w S. przy ul. (...) z mieszkania dokonał zaboru w celu przywłaszczenia piekarnika pod zabudowę firmy (...) wartości 1.500 zł, płyty gazowej czteropalnikowej (...) wartości 500 zł, lodówki (...) o wysokości 160 cm wartości około 400 zł, zmywarki do zabudowy firmy (...) o wartości 1.200 zł, pralki firmy (...) lub (...) wartości 1.400 zł o łącznej kwocie strat 5.000 zł, czym działał na szkodę J. S.,

to jest o czyn z art. 278 § 1 kk,

10. w okresie od 13 lutego 2016 r. do 14 lutego 2016 r. w S. przy ul. (...) na parkingu dokonał włamania do pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) poprzez wyjęcie szyby bocznej od strony pasażera a następnie zaboru celem przywłaszczenia dowodu rejestracyjnego pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...), dowodu osobistego, prawa jazdy, dwóch kart kredytowych(...), dwóch kart (...) S.A., karty (...), karty G. (...) Banku, kamerki samochodowej n/n marki, plastikowej kasetki na monety z zawartością pieniędzy w kwocie 60 zł, telefonu komórkowego marki S. (...) m. o n/n nr (...) o wartości 100 zł, dokumentów firmowych w postaci licencji na wykonywanie(...), książki serwisowej kasy fiskalnej, legalizacji taksometru, badań psychologicznych, badań lekarskich, czytnika kart payleven (...) Terminal o nr seryjnym(...)o wartości strat 480 zł na szkodę B. T.,

to jest o czyn z art. 279 § 1 kk,

I. uznaje M. F. za winnego czynów opisanych w pkt. 1-4, 7, 8 i 10 zarzutu przy czym:

- w opisie czynu z pkt. 4 zarzutu po słowach „z uwagi na brak przedmiotów zaboru” dodaje zwrot „pozostających w jego zainteresowaniu,
- w opisie czynu z pkt. 8 zwrot „w kwocie między 250 a 300 zł” zastępuje zwrotem „w kwocie nie mniejszej niż 250 zł”,
- czyn opisany w pkt. 10 zarzutu kwalifikuje z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

i za występki te przy przyjęciu, iż stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 kk, na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

II. uznaje M. F. za winnego tego, że w okresie od 31 stycznia 2016 r. do 5 lutego 2016 r. w S., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wymuszenia na P. Z. zaniechania spotykania się i kontaktowania z M. M. (1), za pośrednictwem wiadomości sms groził ww. pozbawieniem życia i zdrowia, czym wzbudził u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę spełnienia gróź a nadto dokonał uszkodzenia mienia w postaci wybicia pięciu szyb okiennych o łącznej wartości 1.000 zł w mieszkaniu P. Z. przy ul. (...), to jest czynu z art. 191 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za występki ten na podstawie art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. uznaje M. F. za winnego tego, że w okresie od grudnia 2015 r. do 29 lutego 2016 r. w S. przy ul. (...) z mieszkania dokonał przywłaszczenia powierzonego mu mienia w postaci piekarnika pod zabudowę firmy (...) wartości 1.500 zł, płyty gazowej czteropalnikowej (...) wartości 500 zł, lodówki (...) o wysokości 160 cm wartości około 400 zł, zmywarki do zabudowy firmy (...) o wartości 1.200 zł, pralki firmy (...) lub (...) wartości 1.400 zł o łącznej kwocie strat 5.000 zł, czym działał na szkodę J. S., to jest czynu z art. 284 § 2 kk i za występki ten na tej podstawie wymierza oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 91 § 2 kk łączy orzeczone w pkt I – III kary i orzeka wobec oskarżonego karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

V. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okresy jego zatrzymania od 3 do 4 lutego 2016 r. w godzinach 10.45m – 15.15, od 5 do 6 lutego w godzinach od 20.15 – 14.15 oraz od 29 lutego 2016 r. do 2 marca 2016 r. w godzinach 18.00 – 13.00,

VI. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego – w całości – do naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwami opisanymi w pkt. 1, 2, 7, 8, 9 zarzutu i w pkt. III wyroku, jak też do częściowego naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwem opisanym w pkt. 10 zarzutu poprzez zapłatę kwot:

- 1.000 zł na rzecz W. A.,
- 650 zł na rzecz M. K.,
- 1.040 zł na rzecz K. R.,
- 250 zł na rzecz W. O.,
- 5.000 zł na rzecz J. S.,
- 1.000 zł na rzecz P. Z.,
- 310 zł na rzecz B. T.,

VII. na podstawie art. 230 § 2 kpk zarządza zwrot M. M. (1) telefonu komórkowego, opisanego w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 126 akt sprawy IV K 726/16 pod pozycją 1, a M. F. dwóch kart SIM opisanymi w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 126 akt sprawy IV K 726/16 pod pozycjami 4 i 5,

VIII. na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach karnych zasądza od oskarżonego w całości na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym i opłatę karną w kwocie 400 (czterystu) złotych.

sygn. akt IV K 726/16

UZASADNIENIE

M. F. i M. M. (1) od 20 czerwca 2015 roku wspólnie wynajmowali mieszkanie przy ul. (...) w S. od J. S.. Na początku grudnia postanowili się stamtąd wyprowadzić – spakowali swoje rzeczy i opuścili mieszkanie. M. F. nie oddał kluczy właścicielowi mieszkania. Pewnego wieczoru, nie później niż 29 lutego 2016 roku, poprosił M. M. (1), aby sprzedała w

Interneście pralkę i zmywarkę. M. M. (1) wystawiła te rzeczy na sprzedaż na założonym w tym celu koncie na facebooku. W związku z ofertą skontaktowała się z nią nieustalona kobieta, która zdecydowała się na kupno sprzętu. Wówczas M. M. (1) podała jej numer telefonu M. F.. Po ustaleniu szczegółów transakcji kobieta przyjechała po sprzęt, który został jej wydany przez M. F.. Następnie M. F. na własną rękę dokonał sprzedaży piekarnika, płyty grzewczej i lodówki innym nieustalony osobom.

Sprzedany sprzęt(...)- pralka firmy (...) lub P., zmywarka firmy (...), piekarnik firmy (...), płyta grzewcza firmy (...) i lodówka firmy (...) pochodziły z wynajmowanego mieszkania przy ul. (...) w S. i stanowiły własność J. S.. Ich łączna wartość wynosiła 5.000 złotych.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego (k. 59 – 60, 65 – 66, 89 – 90, 92 – 93, 109 akt sprawy IV K 816/16, k. 56 – 57, 61, 113 – 114 akt sprawy IV K 726/16),
- zeznania świadka M. M. (1) (k. 31 – 32 zbioru C akt sprawy IV K 816/16, k. 29 – 31, 135 – 136 akt sprawy IV K 726/16),
- zeznania świadka J. S. (k. 42 – 44 akt sprawy IV K 726/16).

W dniu 12 stycznia 2016 roku około godziny 18.30 W. A. pozostawiła samochód marki M. (...) o nr. rej. (...), należący do jej syna O. A., w garażu podziemnym w budynku przy ul. (...) w S.. Z kolei w dniu 13 stycznia 2016 roku około godziny 16.15 M. K. pozostawił samochód marki H. (...) o nr. rej. (...), należący do (...) (...)i (...), w garażu podziemnym w budynku przy ul. (...) w S..

W nocy z 13 na 14 stycznia 2016 roku M. F. dostał się do garażu podziemnego w budynku przy ul. (...) w S. – wszedł przez klatkę schodową, do której drzwi otworzył sobie nożem. Następnie, tym samym nożem wybił tylną szybę od strony pasażera w samochodzie marki M. (...) o nr. rej. (...). Z wnętrza samochodu zabrał butelkę whiskey marki T. (...) o pojemności 3 litrów, dwie szklanki do whiskey, cztery szklanki, dziesięć sztuk soków o nazwie C. (...), wódkę marki P. o pojemności 3 litrów, cztery buteleczki dekoracyjne z wódką P. oraz torbę marki T. H., o łącznej wartości 1.000 złotych. Następnie podszedł do samochodu marki H. (...) o nr. rej. (...), w którym wybił tylną lewą szybę, złożył tylne siedzenia i dostał się do bagażnika, z którego zabrał młoto-wiertarkę w walizce firmy (...), pilota do bramy marki N. oraz przenośne radio (...), o łącznej wartości 650 złotych.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego (k. 59 – 60, 65 – 66, 89 – 90, 92 – 93, 109 akt sprawy IV K 816/16, k. 56 – 57, 61, 113 – 114 akt sprawy IV K 726/16),
- zeznania świadka W. A. (k. 1 – 2 zbioru C),
- zeznania świadka M. K.(k. 6 – 7 zbioru C),
- protokół oględzin (k. 5 – 9 akt sprawy IV K 816/16),
- protokół zdawczo – odbiorczy dot. samochodu marki H. (...) (k. 12 – 13 akt sprawy IV K 816/16).

Nieformalny związek M. F. z M. M. (2) zakończył się w styczniu 2016 roku. M. M. (2) związała się następnie z P. Z.. M. F. był o to zazdrosny. Pragnął też ponownie związać się z M. M. (2).

W dniu 31 stycznia 2016 roku około godziny 13.00 – 14.00 M. M. (2) przebywała u P. Z. w jego mieszkaniu przy ul. (...) w S.. W tym czasie M. F. oczekiwał na zewnątrz, na klatce schodowej. Kiedy M. M. (2) opuściła mieszkanie, M. F. w gniewie zaczął wykrzykiwać i wyzywać P. Z.. Następnie opuścił budynek po czym rzucając kawałkiem płytki ceramicznej i kamieniem wybił dwie szyby w oknach mieszkania P. Z.. W następnych dniach – 1, 2, 3 i 5 lutego 2016

roku M. F. przychodził pod okna mieszkania P. Z. i rzucając w nie kamieniami i fragmentami płytek ceramicznych wybijał kolejne szyby. Łącznie M. F. zniszczył 5 szyb, których koszt naprawy wynosił 1.000 złotych.

W międzyczasie M. F. wysyłał kilkakrotnie do P. Z. wiadomości sms, w których groził mu pozbawieniem życia oraz zniszczeniem mienia, a także nakazywał mu, by zaprzestał spotykać się z M. M. (1). M. F. wysyłał również wiadomości sms do M. M. (1) informując, że chce zabić jej obecnego partnera.

Dowód:

- wyjaśnienia M. F. (k. 59 – 60, 65 – 66, 89 – 90, 92 – 93, 109 akt sprawy IV K 816/16, k. 56 – 57, 61, 113 – 114 akt sprawy IV K 726/16),
- zeznania świadka P. Z. (k. 25 – 27 zbioru C),
- zeznania świadka M. M. (1) (k. 31 – 32 zbioru C, k. 29 – 31, 135 – 136 akt sprawy IV K 726/16),
- zeznania świadka R. P. (k. 22 – 23 zbioru C),
- dokumentacja fotograficzna zbitej szyby (k. 81 – 84 akt sprawy IV K 816/16).

W dniu 2 lutego 2016 roku około godziny 15.30 S. M. pozostawił samochód marki C. (...) o nr. rej. (...), należący do jego ojca J. M., zaparkowany przy ul. (...) w S.. Samochód był używany przez S. M. jako taksówka. Tego samego dnia P. M. zostawił swój samochód marki M. (...) o nr. rej. (...), będący taksówką przy ul. (...) w S..

W nocy z 2 na 3 lutego 2016 roku M. F. wybił tylną, prawą, trójkątną szybę w samochodzie marki C. (...) o nr. rej. (...) i zabrał z niego terminal płatniczy, który następnie wyrzucił w zarośla niedaleko auta. Wartość terminala wynosiła 1.700 złotych. Tej samej nocy M. F. wybił tylną, lewą, trójkątną szybę w samochodzie marki M. (...) o nr. rej. (...). Następnie poszukując wartościowych przedmiotów, otworzył schowek i porzucił dokumenty i paragony. W związku z tym, że nie znalazł nic wartego uwagi to nic nie zabrał z wnętrza samochodu.

Dowód:

- wyjaśnienia świadka M. F. (k. 59 – 60, 65 – 66, 89 – 90, 92 – 93, 109 akt sprawy IV K 816/16, k. 56 – 57, 61, 113 – 114 akt sprawy IV K 726/16),
- zeznania świadka S. M. (k. 143 – 144, 154 – 155 akt sprawy IV K 816/16, k. 18 – 19 zbioru C),
- zeznania świadka P. M. (k. 152 – 153 akt sprawy IV K 816/16),
- protokół oględzin samochodu marki C. (...) (k. 42 – 46 akt sprawy IV K 816/16),
- protokół oględzin ogródka przy ul. (...) (k. 34 – 37 akt sprawy IV K 816/16),
- protokół oględzin samochodu marki M. (k. 50 – 51 akt sprawy IV K 816/16).

W dniu 13 lutego 2016 roku około godziny 15.30 B. T. pozostawił samochód marki A. (...) o nr. rej. (...) zaparkowany przy ul. (...) w S.. Samochód używany był przez B. T. jako taksówka.

W nocy z 13 na 14 lutego 2016 roku M. F., znalezionym wcześniej nożem kuchennym podważył szybę przednią od strony kierowcy w samochodzie marki A. (...) o nr. rej. (...), wyjął ją, a następnie zabrał ze środka pojazdu dowód rejestracyjny, dowód osobisty, prawo jazdy, dwie karty kredytowe(...), dwie karty kredytowe (...) (...), kartę(...), kartę G. (...) Bank, kamerkę samochodową, plastikową kasetkę na monety z zawartością pieniędzy w kwocie 60 złotych, telefon komórkowy marki S. (...) m., dokumenty firmowe w postaci licencji na wykonywanie usług taksówkarskich,

książki serwisowej, kasy fiskalnej, legalizacji taksometru, badań psychologicznych, badań lekarskich oraz czytnika kart payleven C. (...) Terminal. Wartość zabranych przedmiotów wyniosła 480 złotych.

Dowód:

- wyjaśnienia M. F. (k. 59 – 60, 65 – 66, 89 – 90, 92 – 93, 109 akt sprawy IV K 816/16, k. 56 – 57, 61, 113 – 114 akt sprawy IV K 726/16),
- zeznania świadka B. T. (k. 76 – 78, 83, 137 – 138 akt sprawy IV K 726/16),
- protokół oględzin samochodu osobowego marki A. (...) (k. 73 – 74 akt sprawy IV K 726/16),
- protokół przeszukania lokalu mieszkalnego w S. przy ul. (...) (k. 86 – 88 akt sprawy IV K 726/16).

W dniu 21 lutego 2016 roku około godziny 17.00 W. O. pozostawił samochód marki R. (...) o nr. rej. (...) zaparkowany na parkingu przy pl. (...) w S.. Samochód używany był przez W. O. jako taksówka.

W nocy z 21 na 22 lutego 2016 roku M. F. wybił przednią, prawą szybę w samochodzie marki R. (...) o nr. rej. (...), a następnie zabrał ze środka pojazdu bilon w kwocie nie mniejszej 250 złotych.

Dowód:

- wyjaśnienia M. F. (k. 59 – 60, 65 – 66, 89 – 90, 92 – 93, 109 akt sprawy IV K 816/16, k. 56 – 57, 61, 113 – 114 akt sprawy IV K 726/16),
- zeznania świadka W. O. (k. 24 – 25 akt sprawy IV K 726/16).

W dniu 28 lutego 2016 roku około godziny 10.00 K. R. pozostawił samochód marki F. (...) o nr. rej. (...) zaparkowany na parkingu przy ul. (...) w S.. Samochód używany był przez K. R. jako taksówka.

W nocy z 28 na 29 lutego 2016 roku M. F. wybił przednią, prawą szybę w samochodzie marki F. (...) o nr. rej. (...), a następnie zabrał ze środka tablet marki L. (...), kartę micro (...) firmy (...) oraz kartę SIM O., o łącznej wartości 1.040 złotych.

Dowód:

- wyjaśnienia M. F. (k. 59 – 60, 65 – 66, 89 – 90, 92 – 93, 109 akt sprawy IV K 816/16, k. 56 – 57, 61, 113 – 114 akt sprawy IV K 726/16),
- zeznania świadka K. R. (k. 2 – 3 akt sprawy IV K 726/16),
- protokół oględzin samochodu marki F. (...) (k. 7 – 8 akt sprawy IV K 726/16).

M. F. ma obecnie 33 lata, posiada wykształcenie podstawowe. Z zawodu jest piekarzem-cukiernikiem. Oskarżony utrzymywał się z prac dorywczych przy wykończeniu wnętrz i z tego tytułu otrzymywał około 2.200 złotych miesięcznie. Aktualnie przybywa w zakładzie karnym. Jest kawalerem. Na utrzymaniu posiada jedno dziecko w wieku 2,5 lat. W przeszłości oskarżony był wielokrotnie karany, również za przestępstwa przeciwko mieniu.

Dowód:

- wyjaśnienia M. F. (k. 59 – 60, 65 – 66, 89 – 90, 92 – 93, 109 akt sprawy IV K 816/16, k. 56 – 57, 61, 113 – 114 akt sprawy IV K 726/16),
- dane osobopoznawcze (k. 62 – 63, 91 akt sprawy IV K 816/16, k. 54, 115 akt sprawy IV K 726/16),

- informacja dot. stanu majątkowego (k. 61, 91 akt sprawy IV K 816/16, k. 55, 116 akt sprawy IV K 726/16),
- dane o karalności (k. 103 akt sprawy IV K 816/16, k. 63 akt sprawy IV K 726/16),
- wyrok Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 10.11.2015 r., sygn. akt V K 777/15 (k. 142 akt sprawy IV K 726/16).

M. F. w toku postępowania przygotowawczego był wielokrotnie przesłuchiwany – 4 lutego 2016 roku, 6 lutego 2016 roku, 17 lutego 2016 roku, 2 marca 2016 roku. Składał on wówczas wyjaśnienia częściowo zgodne z ustalonym stanem faktycznym.

Oskarżony przyznał się do zarzucanych mu czynów, polegających na kradzieżach z włamaniem na szkodę W. A., Mieszka K., S. M. oraz P. M. (k. 59 – 60 akt sprawy IV K 816/16). Wyjaśniał, że w styczniu 2016 roku używając noża dostał się do klatki schodowej budynku przy ul. (...) w S., a następnie poszedł do garażu, gdzie wybił szybę w samochodzie marki M., z którego zabrał soki firmy (...). Później, w tym samym garażu, wybił szybę w innym samochodzie, z którego wyjął małą skrzyneczkę na narzędzia. M. F. oświadczył, że z garażu wyszedł wyłącznie z sokami, które następnie wypił. Oskarżony potwierdził również, że był sprawcą włamań do dwóch taksówek w nocy z 3 na 4 lutego 2016 roku. Wyjaśniał on, że z pierwszej taksówki zabrał pieniądze w kwocie około 150 złotych, a z drugiej terminal płatniczy, który następnie wyrzucił, bo nie przedstawiał dla niego żadnej wartości.

M. F. przyznał się również do grożenia P. Z. oraz wybicia szyb w oknach jego mieszkania (k. 89 – 90 akt sprawy IV K 816/16). Oskarżony wyjaśniał, że 31 stycznia 2016 roku czekał na klatce mieszkania P. Z. na M. M. (1). Gdy kobieta wyszła z lokalu, wówczas zdenerwował się i rzucił dwukrotnie w okna mieszkania P. Z.. Później nie rzucał już w żadne okna – pozostałe szkody istniały jego zdaniem już wcześniej. Oskarżony potwierdził również, że groził P. Z., jednakże traktował to raczej jako droczenie się, gdyż P. Z. również pisał zawierające groźby smsy do oskarżonego. M. F. wyjaśnił, że robił to wszystko, aby P. Z. przestał się spotykać z jego.

Oskarżony przyznał się do zarzucanych mu czynów, polegających na kradzieży z włamaniem na szkodę K. R. oraz W. O., a także częściowo przyznał się on do dokonania kradzieży sprzętu AGD na szkodę J. S. (k. 59 – 60 akt sprawy IV K 726/16). M. F. wyjaśniał, że część urządzeń sprzedała przez Internet M. M. (2) i to ona zatrzymała uzyskane w ten sposób pieniądze.

M. F. przyznał się także do dokonania kradzieży z włamaniem na szkodę B. T. (k. 113 – 114 akt sprawy IV K 726/16). Oskarżony wskazał, że w nocy z 13 na 14 lutego 2016 roku włamał się do taksówki na podwórzu w okolicach Pl. (...). Zabrał stamtąd pieniądze w kwocie około 30 złotych w plastikowym pudełeczku, telefon komórkowy marki S. (...), czytnik kart płatniczych, kamerkę samochodową oraz etui wraz z kartami płatniczymi i prawem jazdy. Następnie terminal zostawił na murku na podwórzu, etui z dokumentami wyrzucił do śmietnika, a kamerkę i telefon wziął ze sobą. Telefon sprzedał koledze za 1 gram amfetaminy.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego jedynie w takim zakresie, w jakim są one zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Wszelkie rozbieżności pomiędzy jego wyjaśnieniami, a pozostałymi dowodami rozstrzygnięte zostały w ten sposób, że za prawdziwe przyjęto fakty, wynikające z innych dowodów, w szczególności zeznań świadków. M. F. w niedługim okresie dokonał szeregu kradzieży z włamaniem do różnego rodzaju samochodów. Sąd doszedł do przekonania, że może on nie pamiętać szczegółów wszystkich swoich czynów, skoro dokonywane były w tak zbieżny sposób. Dla pokrzywdzonych były to natomiast wydarzenia wyjątkowe, incydentalne, a zatem większą wagę przywiązywali oni do szczegółów tych zdarzeń i lepiej je pamiętali. Sąd uznał za nieprawdziwe twierdzenia M. F., że z samochodów, do których włamał się w garażu podziemnym, zabrał jedynie soki. Zupełnie nielogiczne i niezgodne z zasadami doświadczenia życiowego byłoby przyjęcie, że oskarżony podjął szereg czynności, takich jak dostanie się do klatki za pomocą noża, zejście do garażu, wybicie okien w dwóch autach, tylko po to aby zabrać niewielkiej wartości soki. Ponadto wyjaśnienia oskarżonego były w tym zakresie sprzeczne z wiarygodnymi zeznaniami W. A. oraz M. K.. Sąd nie uwzględnił również jego wyjaśnień, w zakresie w jakim wskazywał,

że w nocy z 2 na 3 lutego 2016 roku z jednej z taksówek zabrał pieniądze w kwocie około 150 złotych. Pokrzywdzony tym zdarzeniem P. M. wskazał, że z samochodu nie zabrano niczego wartościowego. Oczywistym jest, że gdyby z pojazdu zniknęło 150 złotych to wówczas posiadacz auta wskazany brak by zauważył, nie ma natomiast żadnej racjonalnej przyczyny, dla której miałby tego w takim wypadku nie zgłosić. Sąd nie dał również wiary wyjaśnieniom oskarżonego, z których wynika, że wybił szyby w mieszkaniu P. Z. wyłącznie raz – w dniu 31 stycznia 2016 roku. W takim wypadku P. Z. nie miałby powodu, aby w dniu 5 lutego 2016 roku wzywać Policję i zgłaszać fakt wybicia szyb, który miał miejsce 15 minut wcześniej. Nadto już wówczas oświadczył on funkcjonariuszom Policji, że jest to któryś przypadek w tygodniu. Zeznania P. Z. są zatem spójne z wersją przedstawioną w dniu 5 lutego 2016 roku policjantom i zasługują na uwzględnienie w całości.

Za podstawę ustalenia stanu faktycznego w niniejszym postępowaniu sąd przyjął dowody z zeznań pokrzywdzonych – W. A., M. K., S. M., P. M., B. T., W. O. oraz K. R.. Wskazywali oni na uszkodzenia samochodów, które pokrywały się z ustaleniami Policji, utrwalonymi w formie protokołów oględzin oraz wyjaśnieniami oskarżonego. W ocenie sądu były to zeznania szczere i spontaniczne, a jednocześnie logiczne. Nie zawierały one stwierdzeń absurdalnych, ani takich jawiących się jako oczywiście nieprawdziwe. Wszystkie przedmioty, na których utratę wskazywali pokrzywdzeni rzeczywiście mogły znajdować się w samochodach. Również zeznania pokrzywdzonego J. S. należało ocenić jako wiarygodne. Były one wyczerpujące, logiczne oraz zbieżne z zeznaniami M. M. (2) oraz częściowo z wyjaśnieniami M. F.. Sąd uznał za prawdziwe w całości także zeznania pokrzywdzonego P. Z. – były one przekonujące, szczegółowe oraz konsekwentne. Co więcej – znalazły potwierdzenie w przedstawionych treściach wiadomości sms, dokumentacji fotograficznej, a także zeznaniach uznanych za wiarygodnych świadków. Nadto przedstawione przez niego okoliczności częściowo zostały potwierdzone przez samego oskarżonego.

M. M. (2) zeznawała na okoliczności związane z dwójakiego rodzaju zdarzeniami – przywłaszczeniem sprzętu AGD oraz grożeniem i niszczeniem mienia P. Z.. Odnośnie pierwszego czynu sąd dał jej wiarę w całości – jej zeznania były co do zasady spójne z wyjaśnieniami oskarżonego oraz zeznaniami pokrzywdzonego J. S.. W szczególności, co zasługuje na uwagę, nie „wybielała” ona swojej osoby, przyznając się do swojego udziału w sprzedaży sprzętu AGD. W związku z tym należało uznać, że mówiła ona prawdę. Na marginesie należy w tym miejscu zauważyć, że w ustalonym stanie faktycznym nie miało znaczenia kto uzyskał pieniądze ze sprzedaży tych urządzeń. Sąd ocenił jako prawdziwe również jej zeznania, dotyczące okoliczności drugiego z opisanych zdarzeń, gdyż w zakresie w jakim posiadała o nich wiedzę, to zostały one potwierdzone zarówno przez oskarżonego, jak i pokrzywdzonego.

Sąd uznał za wiarygodne również zeznania funkcjonariusza Policji R. P., który styczność ze sprawą miał podczas wykonywania swoich obowiązków służbowych. Był zatem osobą postronną i obiektywną. Nie miał on żadnego interesu, aby opisywać okoliczności zdarzenia niezgodnie z prawdą. Nie mniej jednak treść zeznań tego świadka mogła służyć jedynie jako potwierdzenie zeznań P. Z., gdyż nie był on bezpośrednim świadkiem zdarzenia, o którym zeznawał.

Za całkowicie nieprzydatne dla ustalenia stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie sąd uznał zeznania świadków S. K. oraz M. C., gdyż nie dotyczyły one czynów zarzucanych oskarżonemu w niniejszym postępowaniu.

Nie budziły wątpliwości sądu zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów – uznał je za w pełni wiarygodne i uczynił podstawą ustaleń faktycznych w sprawie. Żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości treści oraz autentyczności zgromadzonych dokumentów, a sąd nie miał do nich żadnych zastrzeżeń.

W świetle tak zebranego i ocenionego materiału dowodowego zasadnym było przypisać oskarżonemu M. F. sprawstwo co do czynów opisanych w pkt. 1 – 4, 7, 8 i 10 aktu oskarżenia.

W oparciu o poczynione ustalenia sąd zmienił opis czynów przypisanych oskarżonemu w pkt. 4 i 8 wyroku. W pkt. 4 dodano zwrot „pozostających w jego zainteresowaniu”, gdyż ze zgromadzonego materiału dowodowego wynikało, że oskarżony poszukiwał w tym pojeździe jakichś przedmiotów – przeszukał schowek, rozrzucał znajdujące się w nim rzeczy – jednak nie znalazł niczego, co w jego ocenie jawiłoby się jako wartościowe. Co nie oznacza jednak, że przedmiotów nadających się do dokonania na nich zaboru w ogóle tam nie było. W pkt. 8 sąd zastąpił zwrot „w kwocie między 250 a 300 zł” zwrotem „w kwocie nie mniejszej niż 250 zł”, ponieważ treść wyroku powinna zawierać możliwie

dokładne – lub choćby minimalne – określenie wartości kradzionego mienia. Sąd zmienił również kwalifikację czynu z pkt. 10 – sam art. 279 § 1 kk nie odzwierciedlał całości kryminalnej zawartości zachowania oskarżonego, gdyż wśród skradzionych przedmiotów znalazły się również dokumenty, w tym dokument stwierdzający tożsamość innej osoby. Należało zatem zakwalifikować ten czyn z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Ponadto należało uznać M. F. za winnego popełnienia czynu z art. 191 § 1 kk w zb. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk na szkodę P. Z. oraz czynu z art. 284 § 2 kk na szkodę J. S..

Zgodnie z art. 279 § 1 kk podlega karze ten, kto kradmie (zabiera w celu przywłaszczenia) z włamaniem. Art. 275 § 1 kk przewiduje z kolei odpowiedzialność karną dla tego, kto m.in. kradmie dokument stwierdzający tożsamość innej osoby. Natomiast art. 276 kk penalizuje zachowanie polegające m.in. na usunięciu przez sprawcę dokumentu, którym nie ma on prawa wyłącznie rozporządzać. Nadto myśl art. 191 § 1 kk podlega karze ten, kto stosuje przemoc wobec osoby lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia innej osoby do określonego działania, zaniechania lub znoszenia. Z kolei zgodnie z art. 288 § 1 kk kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku podlega przewidzianej prawem karze. I wreszcie – art. 284 § 1 kk penalizuje przywłaszczenie sobie przez sprawcę powierzonej mu rzeczy ruchomej.

W ustalonym stanie faktycznym oskarżony włamał się do siedmiu samochodów, każdorazowo przełamując zabezpieczenia poprzez wybite w nich szyby (pkt. 1 – 4, 7, 8) oraz jednokrotnie wyjmując szybę (pkt. 10). W przeważającej większości przypadków (pkt. 1 – 3, 7, 8, 10) zabrał z wnętrza pojazdów, znajdujące się tam przedmioty. Nie ma przy tym znaczenia, że części z tych rzeczy nie zatrzymał dla siebie, a pozbył się ich zaraz po ich zabraniu. Kradzież polega bowiem na zabraniu w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej. Istotą przywłaszczenia jest jakikolwiek czyn uzewnętrzniający zamiar włączenia rzeczy lub prawa majątkowego do własnego majątku. Wyzbycie się rzeczy (w tym porzucenie) jest natomiast czynnością, którą ma prawo wykonywać wyłącznie właściciel rzeczy. Nie ma również wątpliwości, że z jednego z pojazdów (pkt. 10) oskarżony zabrał dowód osobisty oraz prawo jazdy B. T., a także należące do niego dokumenty w postaci licencji na wykonywanie usług taksówkarskich, książki serwisowej kasy fiskalnej, legalizacji taksometru, badań psychologicznych, badań lekarskich. Dopuścił się zatem kradzieży dokumentu tożsamości, stwierdzającego tożsamość innej osoby oraz usunął dalsze wskazane tu dokumenty, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać (usunięcie dokumentu oznacza zabranie go z miejsca, w którym – zgodnie z wolą osoby uprawnionej – on się znajduje).

Z okoliczności faktycznych wynikało również jednoznacznie, że oskarżony grożąc P. Z. popełnieniem na jego szkodę przestępstwa zabójstwa oraz zniszczenia mienia poprzez spalenie domu chciał zmusić go do zaniechania spotykania się z M. M. (2). Groźby te, ze względu na stopień ich częstotliwości, natężenia, a także połączonym z nimi niszczeniem mienia wzbudziły u P. Z. uzasadnioną obawę spełnienia tych gróźb. Sąd nie miał również wątpliwości, że oskarżony uszkodził szyby w oknach w mieszkaniu P. Z. poprzez rzucanie w nie ciężkimi przedmiotami. Wszystkie te zachowania były przez M. F. podjęte w krótkich odstępach czasu, z góry powziętego zamiaru, a pokrzywdzonym każdorazowo był P. Z., stąd ujęcie w kwalifikacji prawnej art. 11 § 2 kk.

Oskarżony dokonał również przywłaszczenia powierzonego mu mienia w postaci sprzętu AGD – piekarnika, płyty gazowej, lodówki, zmywarki oraz pralki. Jak już wcześniej wskazano istotą przywłaszczenia jest jakikolwiek czyn uzewnętrzniający zamiar włączenia rzeczy lub prawa majątkowego do własnego majątku. Nie miało zatem znaczenia kto uzyskał korzyść majątkową ze sprzedaży urządzeń. Dla przyjęcia wypełnienia przez M. F. znamion tego typu czynu zabronionego wystarczyło ustalenie, że zabrał on te sprzęty i rozporządził nimi, tak jakby były jego własnością. Przyjęcie, że „ukradł” on ten sprzęt byłoby bezpodstawne, gdyż dla wypełnienia znamion kradzieży konieczne jest ustalenie, że miał miejsce zabór rzeczy. Natomiast w okolicznościach niniejszej sprawy, sprzęt AGD znajdował się już we władaniu oskarżonego. Co więcej, posiadał on te urządzenia za zgodą ich właściciela, który wynajmował mu mieszkanie wraz z tymi rzeczami, a więc zostały mu one powierzone.

W ocenie sądu nic nie wyłączało bezprawności czynów oskarżonego M. F., ani jego winy. M. F. jest osobą dorosłą, która potrafi zarabiać na swoje utrzymanie. Oskarżony zna i rozumie przy tym normy prawne i zasady moralne obowiązujące w społeczeństwie, w szczególności. Był zresztą już wcześniej karany za kradzieże z włamaniem. Wobec

tego nie ma wątpliwości, iż miał on pełną świadomość, że cudze mienie znajduje się pod ochroną prawną. Należało zatem przyjąć, że w trakcie dokonywania czynów zabronionych miał wiedzę z jakimi konsekwencjami wiąże się jego działania. Ustalone okoliczności faktyczne wskazywały na to, że M. F. działał z pełnym rozeznaniem, nie będąc pod przymusem, ani nie mając zniesionej lub ograniczonej poczytalności. Zachowanie oskarżonego nie mogło być również zakwalifikowane jako działanie w warunkach jakiegokolwiek kontraktu.

Společną szkodliwość czynów M. F. oceniono na znaczną. Oskarżony w stosunkowo krótkim czasie popełnił dziewięć czynów zabronionych, przekraczając swoim zachowaniem sześć norm prawnych, których przedmiotami ochrony są mienie, wiarygodność dokumentów oraz wolność. Działał on z pełnym rozeznaniem, mając świadomość, że jego czyny są prawnie i moralnie naganne. Za najbardziej szkodliwe społecznie należy uznać kradzieże, w których wartość skradzionego mienia była najwyższa, a także tą kradzież, której przedmiotem były również dokumenty. Jako znacznie społecznie szkodliwe trzeba również ocenić przywłaszczenie sprzętów AGD – wysokość szkód wynosi w tym przypadku aż 5.000 złotych. Znaczną szkodliwością społeczną charakteryzował się również czyn polegający na wymuszeniu na P. Z. zaniechania spotykania się i kontaktowania z M. M. (2) poprzez groźbę mu, a także związane z tym niszczenie mienia. Było to zachowanie złożone, wieloetapowe i o znacznym natężeniu i intensywności. Usiłowanie kradzieży z włamaniem należało zaś ocenić jako czyn o średnim stopniu społecznej szkodliwości.

Przy wymiarze kar na korzyść oskarżonego sąd uwzględnił to, że oskarżony przyznał się do większości zarzucanych mu czynów i złożył w sprawie obciążające dla siebie wyjaśnienia.

Na jego niekorzyść przemawiała zaś w szczególności uprzednia karalność za wcześniej popełnione przestępstwa.

M. F. popełnił zarzucane mu w pkt. 1 – 4, 7, 8 i 10 przestępstwa w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, zanim zapadł pierwszy wyrok, co do któregośkolwiek z nich. W związku z powyższym sąd, działając na podstawie art. 91 § 1 kk, wymierzył mu za te przestępstwa jedną karę.

W niniejszym stanie faktycznym i prawnym, sąd uznał, że adekwatna do winy i społecznej szkodliwości przestępstw z pkt. 1 – 4, 7, 8 i 10 oskarżenia będzie dla M. F. kara 2 lat pozbawienia wolności, a zatem mieszcząca się w dolnych granicach ustawowego wymiaru kary. Za przestępstwo z pkt. II wyroku sąd wymierzył natomiast oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Jest to kara nieznacznie przekraczająca dolny próg ustawowego zagrożenia, gdyż z jednej strony wartość zniszczonego mienia nie jest szczególnie wysoka, z drugiej natomiast strony należało pamiętać, że czyn oskarżonego wyczerpał znamiona dwóch przepisów ustawy karnej. Także w pkt. III wyroku sąd za przestępstwo przywłaszczenia rzeczy powierzonej orzekł wobec oskarżonego karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, to jest w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Zgodnie z art. 91 § 2 kk jeżeli sprawca w warunkach określonych w art. 85 popełnia ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, sąd orzeka karę łączną. W niniejszej sprawie sąd wymierzył oskarżonemu trzy kary pozbawienia wolności, a zatem spełnione zostały przesłanki z art. 85 kk. Jak wynika z art. 86 § 1 kk sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 20 lat pozbawienia wolności. Oznacza to, że sąd miał możliwość orzeczenia kary łącznej w granicach od 2 lat do 3 lat i 2 miesięcy. Przestępstwa popełnione przez M. F. w przeważającej części naruszały dobro chronione jakim jest mienie oraz zostały popełnione w stosunkowo zbliżonym czasie. Zostały one jednak dokonane na szkodę różnych osób – przestępczymi działaniami oskarżonego poszkodowanych zostało aż dziewięć osób. Dlatego też sąd uznał, że należy w równym stopniu uwzględnić zasadę absorpcji i zasadę kumulacji i wymierzył karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczono też okres zatrzymania oskarżonego przez Policję.

Na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego M. F. do naprawienia w całości szkód wyrządzonych przestępstwami opisanymi w pkt. 1, 2, 7, 8, 9 zarzutu i pkt III wyroku, gdyż żaden z pokrzywdzonych nie odzyskał utraconych rzeczy, a P. Z. nie uzyskał środków na naprawę zniszczonych w wyniku przestępstwa szyb. Jednocześnie oskarżony został zobowiązany do naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwem opisanym w pkt. 10 jedynie w

części, gdyż pokrzywdzony B. T. odzyskał skradzioną kamerkę oraz telefon komórkowy. Pokrzywdzony S. M. z kolei odzyskał terminal, który stanowił jedyną zabraną przez oskarżonego rzecz. W związku z powyższym nie istnieje obecnie w odniesieniu do niego żadna szkoda, której naprawienie przez oskarżonego byłoby konieczne.

Na podstawie art. 230 § 2 kpk sąd zarządził zwrot do M. M. (1) telefonu komórkowego, opisanego w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 126 akt sprawy IV K 726/16 po pozycją 1, a M. F. dwóch kart SIM opisanych w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 126 akt sprawy IV K 726/16 pod pozycjami 4 i 5, gdyż należy zwrócić osobie uprawnionej zatrzymane rzeczy niezwłocznie po stwierdzeniu ich zbędności dla postępowania karnego.

Oskarżonego na koniec obciążono też kosztami sądowymi, wynikającymi z faktu jego skazania, w tym i określoną przez przywołane przepisy opłatą karną.